

Cei trei muschetari relatează aventurile unui tânăr de 18 ani, pe nume d'Artagnan, care merge la Paris pentru a deveni muschetar. Aici, se împrietenește cu Athos, Porthos și Aramis, trei muschetari în slujba regelui Ludovic al XIII-lea. Pentru a salva onoarea reginei Franței, cei patru vor deveni adversarii de temut ai cardinalului Richelieu și ai spionilor acestuia, precum contele de Rochefort și frumoasa și vicleana Milady de Winter. O carte fascinantă despre curaj, onoare, prietenie, într-o succesiune de întâmplări și intrigi care te vor ține cu sufletul la gură.

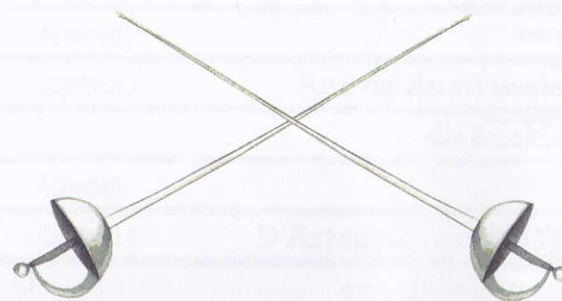
În această carte vei descoperi:

- ✓ informații despre viața scriitorului Alexandre Dumas
- ✓ dosare intitulate *Între istorie și ficțiune*, *Adevărul despre Ludovic al XIII-lea, un rege anonim*
- ✓ activități de înțelegere a textului, de scriere creativă etc.
- ✓ test
- ✓ fișă de lectură
- ✓ dicționar de termeni dificili

Alexandre Dumas

Cei trei muschetari

Adaptare după Alexandre Dumas

Nr. 3 (141) anul XV

Publicația **DOXI** poate fi utilizată ca suport didactic pentru activitatea la clasă.

Materialele din publicație sunt în conformitate cu programele școlare pentru învățământ primar și gimnazial.

Cei trei muschetari de Alexandre Dumas

Traducere și adaptare: Aura Gîgă

Ilustrații: Daniela Volpari

Grafică: Sergio Elisei

Credite foto: Shutterstock

Adaptare layout: Cristina Topuzaru

Simona Iacobini

CD CENTER

Str. Logofătul Tăutu nr. 67, sector 3, București

cod 031212

(+4)021.337.37.17; 0752 237 876

www.doxi.ro

© Logourile Doxi – Club de Lectură și

DOXI – Lumea mare a celor mici sunt mărci înregistrate.

Toate drepturile rezervate.

Reproducerea oricărui material

din această publicație este categoric

interzisă în lipsa consimțământului prealabil al editorului. Textele publicate

respectă normele ortografice, ortoepice

și de punctuație ale Academiei Române.

Tipărit în România

I.S.S.N.1584-2576

Cuprins

6	Personajele principale
8	Activități
10	Capitolul 1 Ni se spune „cei trei muschetari”
18	Activități
20	Capitolul 2 Cei patru prieteni
28	Activități
30	Capitolul 3 Ana de Austria și ducele de Buckingham
38	Activități
40	Capitolul 4 D’Artagnan este însărcinat cu o misiune specială
48	Activități
50	Capitolul 5 Milady
58	Activități
60	Capitolul 6 Moartea lui Milady
68	Epilog
70	Activități
72	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar Alexandre Dumas
74	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar Între istorie și imaginație
76	Realitatea din spatele ficțiunii – Dosar Adevărul despre Ludovic al XIII-lea, un rege anonim
78	Test
79	Fișă de lectură
80	Dicționar

D'Artagnan, un tânăr slăbuț, în vârstă de optsprezece ani, își părăsește satul din Gasconia* pentru a merge la Paris.

Cu acest prilej, tatăl lui ținu să-i adreseze câteva povește:

— Fiul meu, de vreme ce vrei să mergi la Paris ca să devii muschetar, ia acest cal. Să nu-l vinzi niciodată, lasă-l să se stingă liniștit și cu demnitate, de bătrânețe. Ești tânăr, așadar va trebui să fii viteaz din două motive: în primul rând, pentru că ești gascon, iar în al doilea rând, pentru că ești fiul meu. Nu te sfii să profiți de orice prilej îți oferă viața și nu te da în lături de la provocările sorții. Te-am învățat să mânuiesti spada; fii un luptător neînfricat; să-ți servească drept exemplu domnul de Tréville, căpitanul muschetarilor, căruia îi vei înmâna această recomandare. Nu-ți pot oferi, dragul meu fiu, decât cincisprezece scuzi*, calul și poveștele pe care tocmai le-ai auzit.

Mama lui d'Artagnan îi zise și ea:

— Ia cu tine această pomadă* care vindecă orice fel de rană, cu excepția celor sufletești, dragul meu!

Biata mamă plânse mult, iar d'Artagnan vărsă și el lacrimi amare.

Dar, cum avea cale lungă de străbătut, porni la drum. După trei zile, poposi la hanul Morarul voios, din târgul Meung, aproape de Paris. Străbătuse tot drumul cu un cal foarte bătrân, de culoare aproape stacojie* și fără păr în dreptul cozii. De la o fereastră întredeschisă a hanului, de undeva de la parter, un gentilom* bine făcut, cu niște ochi negri și sfredelitori, cu nasul puternic accentuat, cu un petic pe ochi, părea să-l privească ușor batjocoritor. Era vorba despre contele de Rochefort.

— De ce râdeți, îmi puteți spune și mie? întrebă tânărul d'Artagnan.

— Râd pentru că așa am eu chef, răspunse contele.

— Dar mie nu-mi place să se râdă atunci când nu am chef! îl înfruntă d'Artagnan. Râdeți de calul meu, așa e? *En garde**, domnule!

D'Artagnan își trase spada din teacă* și îl lovi cu vârful acesteia pe Rochefort. Brusc, câțiva amici de-ai seniorului și ai hangiului își făcură apariția și tăbărâră pe el, atacându-l cu bâtele.

— La naiba cu toți gasconii! Suiți-l pe calul lui și să plece de aici! țipă Rochefort.

— Nu înainte de a te uide, mișelule! strigă d'Artagnan.

Lupta continuă, dar d'Artagnan, sleit de puteri, scăpă spada din mâini. O nouă lovitură îi atinse fruntea. Se prăbuși plin de sânge, aproape leșinat. Rănit fiind, d'Artagnan fu transportat într-o odaie a hanului pentru îngrijiri.

Contele de Rochefort îi spuse hangului:

— Pe când acest tânăr era leșinat, am văzut că i-ai căutat prin buzunare. Ce-ai descoperit?

— O scrisoare adresată domnului de Tréville, căpetenia muschetarilor, răspunse hangul.

Contele puse mâna pe scrisoare și o păstră.

Mai târziu, plin de răni, d'Artagnan își zări dușmanul, adică pe conte, vorbind cu o frumoasă femeie blondă, cu ochi albaștri, aflată într-o trăsură:

— Așadar, Eminența Sa îmi ordonă să ...

— Să vă întoarceți de îndată în Anglia și să îl anunțați imediat dacă ducele de Buckingham părăsește Londra, răspunse Rochefort.

— Dar instrucțiunile mele unde sunt? întrebă frumoasa călătoare străină.

— Sunt ascunse în această casetă, pe care o veți deschide însă abia când treceți pe celălalt mal al Canalului Mânecii, în Anglia.

Și străina dispăru în noapte.

După o zi, grație alifiei tămăduitoare* date de mama lui, d'Artagnan se vindecă. Apoi, la ora nouă dimineața, se prezentă la casa lui Tréville.

Așteptând să fie primit, îl auzi pe domnul de Tréville ordonând:

— Athos, Porthos, Aramis, regele mi-a spus că își va recruta* muschetarii de acum din rândul gărzii domnului cardinal Richelieu!

— De ce ar face așa ceva? întrebă muschetarul numit Porthos.

— Pentru că muschetarii mei au fost arestați de soldații domnului cardinal. Dar Athos unde este?

În acel moment, muschetarul Athos își făcu apariția în ușă. Deodată, se prăbuși pe podea ca și când urma să-și dea duhul.

— Un doctor! Să vină un doctor! strigă Tréville.

— Căpitane, povesti Porthos, adevărul e că eram șase contra șase, dar, încă dinainte de a ne trage spadele din teacă, doi dintre noi erau deja morți, iar Athos, grav rănit.

Dar, de îndată, rănitul își veni în fire. Muschetarii se retraseră cu grijă în altă încăpere. D'Artagnan rămase însă pe loc.

— Domnul d'Artagnan este așteptat de domnul de Tréville, zise lacheul*.

— Am ținut la tatăl dumneavoastră, începui dl de Tréville. Cu ce îi pot fi de folos fiului său?

— Vreau să intru în ordinul muschetarilor, zise d'Artagnan.

— Nu e treabă ușoară să devii muschetar.

Trebuie să fi luat parte la mai multe campanii* militare sau să fi săvârșit fapte strălucite.

— Îmi pare rău! Abia acum îmi dau seama cât de folositoare mi-ar fi fost scrisoarea de recomandare înmănată de tatăl meu! Însă mi-a fost furată.

— Dar, continuă domnul de Tréville, în cinstea tatălui tău, o să fac totuși ceva pentru tine. Îi voi scrie o scrisoare directorului Academiei Regale și, de mâine-dimineață chiar, vei putea deprinde meseria armelor, dresajul cailor, scrima* și dansul.

Ieșind de la Tréville, d'Artagnan crezu că îl zărește pe hoțul scrisorii de la han și o luă la fugă după el pentru a-l prinde. Repezindu-se pe scară, se izbi de umărul unui muschetar voinic, care fusese rănit în ajun.

— Iartă-mă, sunt tare grăbit, zise d'Artagnan.

— Nu ești deloc cuviincios*, tinere! zise muschetarul. Te aștept lângă mănăstirea Carmes-Deschaux, la ora douăsprezece, pentru duel*. Numele meu este Athos.

Când să treacă pragul porții care dădea în stradă, d'Artagnan se încurcă în pelerina uriașului Porthos, umflată de vântul puternic. Jignit, Porthos îl provocă și el la duel, de data aceasta la ora unu, în spatele grădinii Luxembourg.

„Două dueluri într-o zi!” își zise d'Artagnan.

Ajuns în fața palatului, d'Artagnan îl zări pe muschetarul Aramis vorbind cu trei gentilomi.

Deodată, observă cum lui Aramis îi căzu o batistă și, fără să-și dea seama, călcă pe ea.

Vrând să-și repare greșelile, d'Artagnan luă batista lui Aramis de pe jos și zise:

— Domnule, iată o batistă pe care am credința că ați regreta dacă ați rătăci-o.

Aramis roși până în vârful urechilor și smulse batista din mâinile tânărului gascon.

— Această batistă nu îmi aparține mie, ci unei doamne. M-ați ofensat*! Sunteți prost educat, tinere domn! Vă aștept la ora două, la palatul domnului de Tréville, pentru un duel.

Când bătău ora douăsprezece, d'Artagnan sosi la mănăstire pentru primul duel. Martorii la duel aduși de Athos sosiră și ei. Era vorba chiar despre Porthos și Aramis, prietenii lui. Văzându-i, d'Artagnan rămase mut de uimire.

— Noi suntem de nedespărțit și ne numim „cei trei muschetari”, îl lămură Athos.

— Mă voi duela cu dumneavoastră, domnule Athos, la ora douăsprezece, cu domnul Porthos la ora unu, iar cu domnul Aramis, la două. Un moment, domnilor! De vreme ce sunteți cu toții aici, permiteți-mi să vă cer iertare.

— Vai, vai, vai! exclamă cei trei, crezând că lui d'Artagnan i s-a făcut frică.

— Nu înțelegeți greșit. Îmi cer iertare pentru un singur lucru: pentru situația în care s-ar întâmpla să nu-mi pot plăti datoria în același timp față de toți trei. Într-adevăr, domnul Athos are dreptul de a mă ucide primul, ceea ce scade din valoarea poliței dumneavoastră, domnule Porthos, iar șansele dumneavoastră de a mă ucide, domnule Aramis, devin aproape nule. Iată de ce mă scuzam, doar din această rațiune. Acum, domnilor, când sunteți gata! *En garde!*

Chiar în momentul în care se așezară în poziție de duel, garda cardinalului Richelieu, aflată sub comanda lui Jussac, își făcu brusc apariția. Aceștia erau însărcinați cu respectarea edictelor* prin care erau interzise duelurile.

— Salutare, muschetarilor! zise Jussac. Ce faceți aici, vă bateți? Opriți duelul! Urmați-ne! Vă luăm pe sus dacă nu vă supuneți ordinului!

— Sunt cinci, zise Athos, iar noi nu suntem decât trei, iar unul dintre noi e rănit. Dar promit să nu mă dau bătut în fața căpitanului Jussac.

D'Artagnan trebui să-și aleagă tabăra: era acel moment în care se decidea soarta unui om. Avea de ales între rege și cardinal: un prieten precum regele sau vicleanul cardinal ...